

El dietari de Puigdemont

El dia a dia a dia dels darrers quatre anys del president, en un llibre per Sant Jordi fet amb Xevi Xirgo

Puigdemont, a l'aeroport de Brussel·les.

DETECTATRUFA

Adiestramiento de perros truferos
Recolección de trufa en cultivo y en silvestre
Compra y venta de trufa

687 560 997 - 607 968 703 - detectatrufa@gmail.com

157297-12266840

EL PUNT AVUI +

1,70€

DILLUNS • 23 de desembre del 2019. Any XLIV. Núm. 15219 - AVUI / Any XLI. Núm. 14089 - EL PUNT

NACIONAL

P12-27

Milionada amb seu a Catalunya

PREMIS • La rifa de Nadal deixa més de 450 milions i el primer premi cau majoritàriament a Reus

SORT • Deu dels tretze grans premis recauen al país i un veí de Mollerussa s'endú 18 milions

La família que gestiona l'administració de la rambla Guipúscoa de Barcelona celebra que han repartit el primer premi ■ EFE

Amb el diari d'avui, la llista completa de la loteria de Nadal

Cultura i Espectacles

P34,35

Republicans refugiats a Prats de Molló ■ PHILIPPE GAUSSOT

Una mirada inèdita a la Guerra Civil

Una exposició mostra imatges mai vistes dels camps d'exiliats a Prats de Molló i Argelers fetes per Philippe Gaussoit

Nacional

P28

Nova mobilització a Estrasburg al gener

Paga al quiosquer

El diari d'avui costa 1,70 euros per la tradicional paga de Nadal als quiosquers

382833-12189351

COSTA
1962

Moda home-dona

Sant Josep, 52 - Tel. 93 798 61 03
www.costa1962.com

MATARÓ

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta) i Esteve Colomer i Font.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall Clara (President Editor), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH) i Lluís Cama (Producció).

Keep calm

Jordi Creus

Macià i Franco

Com podem qualificar algú que a les acaballes del 2019 qualifica el PSOE de marxista? Que diu que el partit de Sánchez i José Luis Ábalos és una organització emmirallada en el comunisme boliviari? Que afirma també que Pablo Iglesias (el del segle XXI, no el fundador del PSOE) és un etarra camuflat i que personatges com Santiago Abascal o Javier Ortega-Smith, en realitat, no són tan mala gent? M'estic referint a Isabel Díaz Ayuso, membre del PP i presidenta de la Comunitat de Madrid per la gràcia de... Vox. No sé si en l'esmorzar informatiu on dimecres passat la presidenta madrilenya va fer aquestes declaracions hi havia un excés de vi o d'espirituosos, però el cas és que la cosa no va acabar aquí. Ayuso, sense despenjar-se, va deixar anar que "els nacionalismes perifèrics, racistes i supremacistes, estan emparentats amb aquells que han provocat les més grans matances de la història de la humanitat". Potser caldria explicar-li a

Per cert, un règim, el franquista, que els membres del partit de Díaz Ayuso no han condemnat mai

l'extravagant presidenta que dos dels assassins més importants del segle XX, Hitler i Mussolini, amb qui estaven emparentats ideològicament no era amb Francesc Macià o Ventura Gassol, sinó amb Franco. I que va ser precisament Franco qui va posar fi, gràcies també a l'ajut de Hitler i Mussolini, a la democràcia que representava la Segona República. I que els set fundadors del partit de Díaz Ayuso havien estat dirigents franquistes. I que, fins i tot, alguns havien format part de governs que van signar sentències de mort. Com el president fundador del PP, Manuel Fraga Iribarne. Per cert, un règim, el franquista, que els membres del partit de Díaz Ayuso no han condemnat mai. I caldria recordar-li també que aquells nacionalistes perifèrics tan malignes, per contra, van pagar ben cara la seva derrota a la Guerra Civil, amb milers d'executats, empresonats i exiliats. Li deu sonar el nom de Lluís Companys a la senyora Ayuso? President democràtic de Catalunya, detingut pels nazis a l'Estat francès i executat pel franquisme a Barcelona.

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

Postal del despatx

El segell argentí Adriana Hidalgo acaba de publicar en edició espanyola un llibre preciós del filòsof Giorgio Agamben en el qual, amb el propòsit de resseguir els espais de treball que ha ocupat al llarg de la vida, esbossa unes petites memòries, encantadores i brillants, per on treuen el cap uns convidats sensacionals, des de Martin Heidegger a José Bergamín, des de Hannah Arendt i René Char i Guy Debord, a Alberto Moravia, Claudio Rughafiori o Elsa Morante. *Autorretrato en el estudio* podria llegir-se com el camí que va de l'apartament que havia heretat de Giorgio Manganelli a Piazza delle Coppelle, el 1967, fins al de Vicolo del Giglio, que va cedir-li el 1978 el pintor Ramón Gaya en tornar de l'exili, o de l'estudi venecià que donava a San Barnaba i on va prendre forma l'escriptura del cicle *Homo sacer*, fins al que avui encara conserva a San Polo, espècie de meandre on conflueixen els ídols tutelars que ha salvat de cada mudança. Agamben passeja la vista per aquests espais de creació, a vegades íntims, a vegades compartits, i es va aturant en una fotografia, un

“L'endrega hi és proscrita perquè res no interfereixi en el pensament en curs

llibre, una dedicatòria, una pintura, la taula de treball, però en realitat del que parla és de l'amistat, de l'amor, del temps, d'una determinada llum o d'un gest, de Déu prodigant-se en cada trobada i en cada lectura; un Déu, s'afanya a dir, "sense els consols de la religió".

Llegeixo *Autorretrato en el estudio* amb una renovada tendresa pel caos que regnava al despatx del pare. Aquell apilonament ruïnós es també el meu: llibres i papers amuntegats, un ròdol de cafè a la taula, pols en suspensió, els bolígrafs tots escampats. En els d'Agamben tot sembla al seu lloc, de-

sempolsat i disponible. Als nostres, en canvi, l'endrega hi és deliberadament proscrita, com si qualsevol alteració, ni que sigui per manejar-nos-hi millor, pogués interferir en el pensament en curs o extraviar per sempre alguna de les foteses que necessitem tenir a mà. Enmig d'aquest esgarriament, però, el pare també buscava alguna claredat, encara que fos el nom dels fills escrit amb la seva lletra pulcríssima en un paperet quadriculat, per no oblidar-los de la mateixa manera que se li anaven esvaint el dia que érem o l'ordre amb què havia de posar-se la camisa i les sabates. No hi tenia, però, cap dels seus nombrosos trofeus d'escacs, alineats dalt del moble vitrina del menjador com els guardians muts d'una vida passada. A la seva manera, havia anat esdevenint un asceta com el Bergamín que evoca Agamben: una presència silenciosa, d'una alegria secreta, que es nodria alhora de tremolor i esperança. Alguns records, llegeixo en aquest llibre lluminós, "formen part d'allò que roman inacabat en una vida, que va més enllà d'ella". I bé: és aquest róssec inaprehensible el que queda al final.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/uhha6q>

A la tres

David Brugué/ dbrugue@elpuntavui.cat

Omplim Estrasburg

El dia de 2 de juliol d'aquest any, Estrasburg es va convertir en una festa (una altra) de l'independentisme. La reivindicació en aquell moment era una: que Puigdemont, Junqueras i Comín accedissin a la seva acta d'eurodiputat. Va passar com ha passat sempre fins ara. Europa no va escoltar. El president del Parlament Europeu, Antonio Tajani, no només va decidir fer cas omís de la crida dels catalans i es va doblegar als interessos del govern espanyol sinó que fins i tot va arribar a vetar l'entrada al Parlament d'unes persones que havien estat escollides democràticament per desenvolupar aquells càrrecs.

Des del mes de juliol les coses han canviat molt. Hem passat per una Diada, unes noves eleccions espanyoles després del fracàs de Pedro Sánchez per formar govern i, malauradament, per un judici totalment injust pel referèndum de l'1-O que ha acabat amb

“És important que el 13 de gener Estrasburg es torni a convertir en una festa de l'independentisme

penes desorbitades per als polítics catalans. Aquest va ser un punt d'inflexió per a la societat catalana, que va tornar a dir prou. Va significar la consolidació de moviments com el Tsunami Democràtic que tant mal fa als polítics espanyols i la constatació, de nou, que els drets i les llibertats estan en

perill. Que només existeixen sobre el paper i de paraula, però que els fets sovint desmenteixen allò que donen per assolit.

La sentència que el Tribunal de Justícia de la Unió Europea ha emès sobre els drets polítics d'Oriol Junqueras ha tingut un efecte devastador. A banda de posar contra les cordes la parcialitat de la justícia espanyola, el que els ha cogut més és que Carles Puigdemont i Toni Comín puguin accedir a la seva acta, i alhora a la seva immunitat. El canvi de president europeu per David Sassoli ha agafat de sorpresa una política i una justícia espanyoles que no saben com reaccionar. I per això és tan important que el 13 de gener Estrasburg es torni a convertir en una festa de l'independentisme: perquè faran el que puguin i interpretaran les coses de la manera que voldran perquè Oriol Junqueras continuï, injustament, allà on és ara.

De reüll

Anna Puig

Una dona valenta

Fa 672 dies que és a la presó. Quina brutalitat! Però la Dolors Bassa és una dona valenta i de conviccions. Ho ha estat sempre. Han aconseguit prendre-li la llibertat i la tenen engarjolada injustament. Però mai podran arrabassar-li la dignitat. Això no estarà mai al seu abast. I és clar que té dies per llençar a les escombraries. I la moral flueixa en molts moments i ho passa malament. És valenta, sí, però és persona. I l'han sentenciat a dotze anys de presó. Dotze! S'imaginen com es gestiona això mentalment? Jo no puc. El suport

És ella la que transmet força a través del vidre, quan hauria de ser el contrari

de l'exterior és impagable, però allà dins està sola. Completament sola. Que valenta! I ella, que mai ha volgut ser màrtir ni heroïna... Però s'està convertint en un exemple per a totes nosaltres. Perquè sempre es refà. Sempre. I s'aixeca i tira endavant. I no perd el somriure. És admirable, perquè és ella qui

transmet força a través del vidre, quan hauria de ser el contrari. I serenor. És una valenta. I no em cansaré de dir-ho.

Et passaràs un Nadal més a la presó. Sense poder estar amb la mare, els fills, la neta, la germana, els nebots... una situació cruel, un càstig que no té perdó. Un altre Nadal entre reixes... I els meus desitjos són carregar-te de força i de coratge. Que no et faltin mai, Dolors. Ni a tu ni als teus, que sempre hi són. Dius, i sé que ho sents de veritat, que mai has volgut ser una heroïna... per mi ho ets en majúscules.

Les cares de la notícia

EURODIPUTAT

Carles Puigdemont

Més mobilització

L'independentisme viurà una nova cita el 13 de gener amb una gran mobilització que s'espera que sigui tan gran com la que hi va haver el juliol passat. Carles Puigdemont i Toni Comín assistiran al seu primer ple en un dia en què Oriol Junqueras també hi serà molt present en esperit.

FOTÒGRAF

Philippe Gaussoit

Una visió extraordinària

La cessió de les fotografies que Gaussoit va fer dels camps de concentració de Prats de Molló i Argelers i que la seva família ha recuperat permeten una visió extraordinària de la pobresa i la misèria que va suposar la Guerra Civil per a milers de persones. Una visió que ha d'evitar l'oblit.

TITULAR D'ADMINISTRACIÓ DE LOTERIA

Núria Parera

Repartir la sort

El d'ahir va ser un dia extraordinari per a Catalunya en la rifa de Nadal, i Parera és una de les cares que van repartir la sort. Un dia que per a moltes persones serà recordat durant temps com la jornada que els va arreglar una mica la vida econòmicament.

EDITORIAL

Ordenances i consensos a Barcelona

L'acord de les ordenances entre el govern municipal de Barcelona i ERC suposa una fita important en els grans consensos necessaris per a una bona governabilitat de la capital de Catalunya. No podem oblidar que implica els tres principals grups del consistori, com són ERC, Barcelona en Comú i el PSC, que representen una gran majoria dels barcelonins. I caldria afegir-hi l'abstenció de JxCat. L'acord desactiva un tema polèmic com és el fort augment de la taxa de terrasses, que finalment es rebaixa un terç. I també consolida una relació molt millor del previsible entre el govern d'Ada Colau i els republicans. Els acords establerts des de l'inici del mandat palesen que la falta d'entesa entre comuns i republicans per governar junts és inexplicable, si no és per la voluntat de Colau de mantenir l'alcaldia malgrat perdre les eleccions contra Maragall. De fet, els comuns estan més a prop d'Esquerra en algunes polítiques estratègiques que dels socis del PSC. La gestió de l'aigua en seria un exemple. Però és bo per a la capital catalana que ERC hagi decidit exercir la seva oposició des de la responsabilitat, i la voluntat de consens en els grans temes de ciutat, i no des del ressentiment.

Tot plegat s'emmarca en un moment polític en què la relació entre els tres partits implica afers de gran transcendència com ara la investidura de Pedro Sánchez i el pressupost de la Generalitat. La qual cosa també pot acabar traduint-se en un acord pressupostari a l'Ajuntament de Barcelona. La capital de Catalunya afronta reptes molt importants que van des de l'habitatge fins a la gestió del turisme passant pels serveis socials, a més de liderar com a capital el conjunt del país. I el consens és una eina extraordinària que cal valorar, preservar i ampliar.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Via unilateral
L'ANC es referma en la via unilateral no violenta. Presenta l'estratègia política per fer la república, que inclou mobilitzacions permanents

10
anys

Tornarà a caure
L'obra pública tornarà a caure a Catalunya. La construcció d'infraestructures es reduirà un 37,5%. El govern espanyol prefereix invertir a curt termini.

20
anys

Guerra a Txetxènia
Rússia dona a les seves forces l'ordre d'"alliberar" Grozni del tot. Vladímir Putin assegura que el final de la guerra és a prop.

Full de ruta

Xevi Sala

Que venen els comunistes!

Què es pot esperar d'un govern que pacta amb els comunistes?, es preguntava despectivament el líder del PP, Pablo Casado, després de negar l'abstenció que permetria invertir d'una vegada el socialista Pedro Sánchez. El mateix dia, el govern de Catalunya responia aquesta pregunta amb fets: gràcies a l'acord amb Catalunya en Comú Podem la pressió fiscal pujarà per als que tenen més diners i baixarà per als que en tenen menys. Això, i no pas les possibles sessions als independentistes catalans i bascos, és el que de debò preocupa les forces conservadores espanyoles. Ho emmascaren amb tones de sutge patriòtic però per a ells l'autèntic enemic a abatre, la gran amenaça per als seus privilegis atàvics, és més Pablo Iglesias que no pas Oriol Junqueras. Per això el poder capitalista representat per l'Íbex 35 ha mobilitzat tota l'artilleria disponible amb l'objectiu de dinamitar l'imminent govern de coalició que s'està covant a les por-

Ens pinten un horitzó apocalíptic per fer-nos desitjar noves eleccions

tes de La Moncloa. Han tret la pols als gerros xinesos —els grotescos Felipe González i José María Aznar—; han desplegat la sempre efectiva Brunete mediàtica per encomanar por i malestar als ciutadans més ingenus; han puat de nou a les clavegueres de l'Estat per esquitxar Unides Podem amb ridícules acusacions de corrupció que empetteixen al costat de l'enormitat milionària dels sàtrapes de la Gürtel i dels ERO, i han buscat la complicitat de les organitzacions empresarials i dels mercats europeus per pintar-nos un horitzó apocalíptic que hauria d'amoinar-nos fins a renegar del que vam votar en les darreres eleccions generals i desitjar-ne unes de noves, a veure si n'aprenem. Però tornem un moment a les qüestions fiscals, que sempre ens fan tocar de peus a terra. Vuit de cada deu ciutadans espanyols opinen que no paga impostos qui més té i el 90% es queixa de la impunitat de l'elevat frau fiscal, segons la darrera enquesta sorgida del forn del CIS. Que vinguin, doncs, els comunistes, si és per començar a capgirar d'una vegada allò que tampoc no va fer la Transició. O sigui, la injustícia fiscal.

Tribuna

Josep Valls. Escriptor

'Macarons' Michelin

Cada any, a mig novembre, l'aparició d'un llibre vermell que sembla tan eminent o quasi com el Llibre de les Citacions de Mao, més conegut com el Llibre Roig, fa anar de bòlit un bon sector del món de la restauració alimentària. És la famosa i temuda Guia Michelin. Diuen que cada any un inspector de la Michelin viatja d'incògnit, menja dues-centes cinquanta vegades en restaurants i s'allotja unes cent cinquanta nits en hotels. Cada inspector visita quantitat d'establiments i escriu aproximadament cent deu informes, omplint un manual de preguntes i valoracions de l'empresa Michelin per la qual treballa. Amb salut, bufera i gana, no em diguin que no és un dels oficis més atractius que existeixen, en tot cas diré que m'hauria agradat molt i molt ser-ne inspector, de bones a primeres un somni daurat.

MAI PER MAI HE DUBTAT ni dubtaré dels mèrits, bona feina i qualitat dels restaurants inscrits en el firmament de la Michelin. Al contrari, n'admiro els cuiners, em fan enveja i només em dol no

poder-hi anar a brostejar sovint. Però això de les estrelles (els de can Michelin no en diuen *étoiles* sinó *macarons*) que atorga la famosa guia vermella, em grinyola força. En retiren a excel·lents restaurants que trobo ben poc o gens canviats de quan l'hi van atorgar, però ja sé que la meua opinió és un estèril gruny en el desert (encara fins demà som a l'advent, recordo el Baptista). Però no donar estrella a un restaurant on cuinen molt bé, que porten a taula productes que semblen allò que són, on (és un exemple) s'hi veuen ben clars els

cigrons, els peus de porc, la botifarra o els llagostins i no s'enganya ningú, què volen que els digui. Què caldria fer per aconseguir el guardó? Farcir els cigrons amb vainilla asteca? Transmutar el peu de porc en sorbet de nap faratger? Xeringar amb azot al·lotròpic la botifarra? O potser presentar els llagostins en forma de violí i dir-ne "Marisc dissimètric Paganini"...?

ESCRIC AIXÒ HAVENT DINAT esplèndidament en dos restaurants garrotxins, un amb estrelles i l'altre sense, ambdós excel·lents enllà d'estrellaments i *macarons*. Un d'ells té la col com a protagonista nominal, i tracta els productes autòctons amb un mestratge i enginy com mai no havia vist ni tan sols sospitat, i amb un servei molt més que rellevant. A l'altre, els plats fan un gran goig, a la carta hi ha de tot i el menú és magnífic, autèntica deu de bon menjar i bon tracte. Però no facin cas del que escriu a propòsit de la rampelluda cuina de moda perquè, com els vells llatinos, jo també crec que *fames optimus est cocus* —el millor cuiner és la gana.

“Què caldria fer per aconseguir el guardó? Farcir els cigrons amb vainilla asteca?”

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

El TSJC també ens considera 'cara huevos'

El TSJC, en la seva sentència contra el president, considera que els llaços grocs "són legítims, però no en campanya electoral", ja que tenen una connotació partidista, en les institucions.

Aquests "senyors" pensen igual que alguns conciutadans amb els quals em creuo per Barcelona. Sense anar més lluny, ahir, 18 de desembre, en veure que jo portava un mocador groc, un em va dir "cara huevo", i això és un comentari suau i gens agut.

Avui, 19 de desembre, després de la sentència del TJUE, tots aquests "senyors", juntament amb els del TS, han d'estar totalment "afectats", però no afluixaran la corda, per a això es requeriria un nivell

d'intel·ligència que no abunda, i continuaran creient que tots els molins van contra el seu sentiment atàvic espanyol.

Estem vivint uns anys molt intensos i interessants, que hem d'assumir didàcticament, per a afrontar els reptes que continuarem tenint, ja que, per desgràcia, no els podrem superar en breu, però d'ànim no ens en faltaria, i avui, en el 67è dia de tall de la Meridiana, ho hem celebrat amb cava català.

AMADEU PALLISER CIFUENTES
Barcelona

Bargalló pro islam a les escoles

El conseller Bargalló diu que cal que es pugui ensenyar islam a les escoles si les famílies així ho sol·liciten, un fet que vesteix d'innovació sense recordar que fa quinze anys,

durant el novembre del 2004, es va proposar el mateix per raons de política d'integració, deien. Si volem integrar la millor manera és ensenyar valors a través de coneixements contrastats més un bona història de les religions, no l'islam per als nous nadius. La religió no és matèria ni científica ni històrica, és assumpte de fe. A més, l'islam i la nostra escola fiten objectius oposats. Si educar és orientar l'individu per tal que assoleixi criteris objectius, l'islam adoctrina els estudiants evitant que pensin amb objectivitat. Quan parles amb alumnes musulmans, la qual cosa no fa el conseller, et diuen que l'islam és la millor religió del món. Això significa que la resta de centenars de creences de la Terra són inferiors. Per tant l'islam, en menystenir-les, no pot esdevenir la millor. Fins i tot alguns webs islàmics, que em mostren els alumnes, ataquen la ciència dient que ells posseï-

xen l'única veritat. És a dir, que les mesquites són llocs on s'adoctrina en la fe i no pas en la ciència. En tal cas, jo em pregunto: com se sentirien els doctes homes d'Al·là si professors i docents impartissin darwinisme i evolució dins de les mesquites? De ben segur que posarien el seu crit al cel. En fi, prou feina tenen els mestres per ara fer-se missaires islàmics. Hi havia un proverbi medieval que deia: "cave ab homine unius libri"; guardeu-vos de l'home d'un sol llibre. L'islam adoctrina més que educa alimentant inconscientment radicalismes més que no pas diluint-los. Ara que els centenars de religions del món demanin al conseller que siguin impartides als centres catalans. En altre cas seran segregades des d'un partit d'esquerres.

DAVID RABADÀ I VIVES
Barcelona

La frase del dia

“No és qüestió d'estar fustigant-nos. Assumint la responsabilitat i sabent on som, hi ha marge”

Pablo Machín, ENTRENADOR DE L'ESPANYOL

Tribuna

Miriam Díez Bosch. Directora de l'Observatori Blanquerna de Comunicació, Religió i Cultura

La butaca dels líders

Un líder ha d'estar dret, o pot seure tranquil·lament en una butaca? En un líder no compten les seves cames, corrent amunt i avall, sinó les seves neurones, la seva visió i capacitat d'anticipació. I això es pot fer des d'una butaca o des de la intempèrie. A Girona, on passen coses bones de la mà de gent amb idees, el format de la Butaca Casademont d'enguany ha girat entorn dels lideratges. El lideratge implica, també etimològicament, un camí i una direcció. Els líders d'avui (els *influencers*, per exemple) no tracen tan un camí com viuen en la immanència. Són líders *carpe diem*, líders que inspiren momentàniament, però que poden ser substituïts. Segons sant Ignasi de Loiola, un líder ha de comptar amb competències personals, socials, estratègiques i transversals. El líder, abans de res, necessita un autoconeixement, saber en què destaca, autoregular-se i potenciar el millor que té, que sol ser una qualitat, no mil. Executa un rol de servei a la comunitat i assumeix responsabilitats, amb la necessitat de retre comptes de la seva actuació. El líder no és un ésser aïllat: es relaciona. Dirigeix, però acompanyant, permetent la discrepància sense penalitzar la diferència de criteris. En aquest cicle gironí sobre lideratge, Ingrid Guardiola va citar Lewis Mumford i es va formular la pregunta que vincula líders amb dèspotes: com és possible entregar la vida a un dèspota? Hi ha hagut, al llarg de la història, líders tirànics equipats amb poders de diferents tipus, terrenals i celestials. Guardiola es mostra escèptica amb els líders: “No concebo el lideratge emancipador.” L'autora de *L'ull i la navalla* veu el lideratge com una claudicació, una negació d'un mateix. Per a aquesta pensadora, les xarxes socials amplifiquen el discurs dels líders d'extrema dreta, que es presenten sense filtre, no admeten dissens, basen la seva retòrica en la humiliació i

desacreditació de l'altre. A les xarxes, els líders *influencers* usen la falsa empatia, són figures de l'espectacle basades en una proximitat que no és real. En aquest context apareixen alguns personatges perifèrics i sacrificals, esclatxes del sistema com els *whistleblowers* o alertadors, Assange o Snowden. En el debat amb l'Ingrid Guardiola a l'auditori del Centre Cultural de La Mercè vaig evocar un líder com a persona a qui altres persones segueixen i legitimen. És a dir, el líder aconsegueix que la gent faci coses: els du vers un objectiu comú. Es busca en el líder inspiració i guia però sempre que es sàpiga ocupar de les persones i no només de les tasques i proporcioni sentit, visió de conjunt i inspiració. Un líder no és un cap que només mana o demana evidències de la tasca feta.

SANT IGNASI, tant als Exercicis Espirituals com a Les Constitucions de la Companyia de Jesús, deixa idees molt vàlides per al lideratge i algunes de les

“Manca gent que estableixi entorns dialògics on les persones es puguin expressar amb facilitat i no es temi el dissens”

seves dimensions. Allí hi parla del “*talante*”, el tarannà del rol directiu entès com un servei que assumeix els costos personals que comporta i rep bé el fet de ser avaluat i retre comptes. Naturalment, un líder segons la concepció del fundador dels jesuïtes és algú que també sap com Déu actua en la seva vida i en fa la seva brúixola. Penseu en els líders que us envolten: són persones que estimen la seva gent i es guanyen el respecte i la confiança? Contribueixen a crear un bon clima de treball, fomentant la unitat interna, reconeixen els esforços, deleguen responsabilitats i valoren els resultats de les persones? Aquest és un bon termòmetre.

SENTIM LA MANCANÇA DE LIDERATGES FORTS i permanents. Manca gent que estableixi entorns dialògics on les persones es puguin expressar amb facilitat i no es temi el dissens. Caps que estableixin diagnòstics i siguin capaços de comprendre i abordar els reptes de l'entorn, que gestionin amb empatia i determinació, que prenguin decisions amb discerniment comprenent les conseqüències de les decisions que prenen. I sense por del canvi. Un líder estimula la reflexió i la recerca constant de millores, i té en compte l'experiència i la saviesa dels seus col·laboradors que no són súbdits. Un líder no és Calígula. Un líder no fa por, sí respecte. Un líder és una persona que vols tenir propera perquè t'inspira i genera espais de qualitat.

A LA VIDA CAL PREGUNTAR-SE PEL SENTIT de les coses, i a vegades un líder les sap expressar millor que el nostre balbuceig, com un poeta sap posar paraules a allò que sentim i no sabem exterioritzar. Ara bé, els lideratges poden ser un risc quan anul·len la capacitat dels seguidors de ser crítics. Líders que inspiren, benvinguts. Tirans dèspotes i depredadors, lluny.

De set en set

Joaquim Nadal i Farreras

Troballes

El Bisbat de Girona i el capítol de la catedral de Girona han convocat per a demà a les dotze del migdia una roda de premsa per tal de fer la “presentació d'una troballa medieval a la catedral de Girona de gran relleu per al patrimoni cultural”. Hi intervindran Jordi Piña, director del Tresor de la Catedral; Anna Santolaria, mestra vitrallera i restauradora, i Mons. Francesc Pardo, bisbe de Girona. Esperem a demà per saber de què es tracta. Porto aquest tema a aquesta columna perquè, tot i que es tracta d'un tema gironí, pot tenir un abast més general. I ho faig també per subratllar que el patrimoni cultural i artístic és viu. Que s'hi ha d'intervenir, que sovint reclama treballs tècnics i que és un camp obert per a treballs especialitzats i per a la professionalització dels estudiants del màster en patrimoni natural i cultural de la Universitat de Girona. Sovint el patrimoni és només una presència latent que facilita la troballa, la descoberta. Cal netejar si es tracta d'un retaule o d'un vitrall, s'han de treure les capes de pols, s'han de consolidar les estructures malmeses. Cal excavar si es tracta de patrimoni arqueològic i també aquí cal treure les capes afegides pel temps i pels homes. En el camp arqueològic, hem de valorar la persistència de l'Ajuntament demanant exploracions arqueològiques abans d'intervencions urbanístiques al Barri Vell i hem de ponderar el treball sistemàtic de l'arqueòloga Maribel Fuertes i els seus equips d'arqueòlegs. Han descobert un forn, han dibuixat portes i llenços de muralla, han explorat els castells de la Força Vella, ens han mostrat la força i els nivells de la muralla del riu, han afluorat enterraments de gran significació. Estiguem, doncs, atents al patrimoni que és quelcom viu, dinàmic i enriquidor del nostre bagatge cultural.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Catalunya és de les més premiades amb la grossa

Les administracions de loteria reparteixen més de 450 milions d'euros per tot el país

Nova crida per anar a Estrasburg el 13 de gener

Es vol acompanyar el president Puigdemont i Comín en el primer ple del Parlament

Avançament editorial

Quatre anys de dietari del president Puigdemont

LLIBRE • Edicions La Campana publicarà per Sant Jordi el testimoni personal i polític de Puigdemont **AUTORS** • El periodista Xevi Xirgo, director d'El Punt Avui, relata els fets dels darrers quatre anys en un dietari fet a quatre mans després d'hores de converses periòdiques **DOCUMENTS** • A banda de fotografies inèdites, el llibre inclourà documents polítics i manuscrits personals **AVANÇAMENT** • El diari n'avança avui el fragment corresponent al dia que Puigdemont i Rajoy es van reunir en secret a La Moncloa abans de l'1-O

El febrer del 2016, just un mes després de prendre possessió del càrrec, el president i Xevi Xirgo van decidir reunir-se periòdicament per deixar constància oral i documental del que estava passant. Quatre anys més tard, i després de més d'una seixantena de converses enregistrades i documentades en alguns casos en circumstàncies rocambolesques, el llibre és a pocs mesos de veure la llum. S'hi retraten no només els fets sinó, sobretot, els pensaments del president en el dia a dia, de manera que el relat es converteix en un document viu imprescindible per entendre la personalitat del president i els esdeveniments políticament més rellevants dels darrers anys.

Què va pensar el president Puigdemont en el moment de ser escollit 130è president de la Generalitat? Què passava rere les parets del Palau de la Generalitat abans de l'1-O? Com és la vida d'un president? Amb qui s'entrevistava en privat? I, què es deien? Es va sentir traït, en algun moment? I sol? Per què va optar per l'exili? Per què confia que el país se'n sortirà? Aquestes són només algunes de les incògnites que resoldrà el llibre que els lectors podran devorar a partir de Sant Jordi, i que és fruit del treball que els darrers quatre anys han estat fent conjuntament el mateix president Puig-

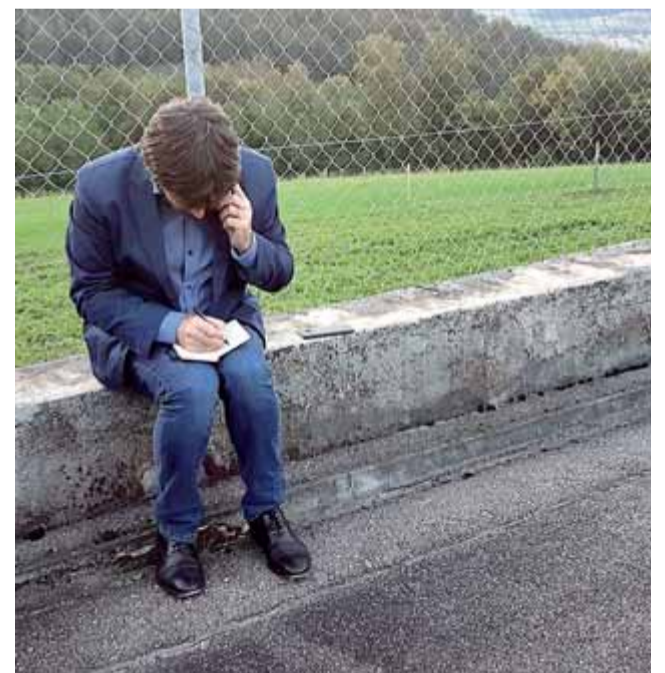

Carles Puigdemont i Xevi Xirgo, l'any 2016, en una visita institucional que el president de la Generalitat va fer a les instal·lacions d'El Punt Avui TV, aleshores ubicades a Sant Just Desvern.

demont i Xevi Xirgo. En forma de dietari, el treball, d'un alt valor polític i documental, relata no només els fets que han commogut i capgirat el país, abans i després de l'1-O, sinó sobretot el pensament de Puigdemont en cada moment.

El lector coneixerà no només l'opinió del president a través del relat que en fa el periodista sinó que s'hi inclouen també manuscrits personals del mateix Puigdemont en moments clau, com les setmanes prèvies a la declaració d'independència o durant els dies que va ser a la presó de Neumünster, a Alemanya. El president,

també periodista, va escriure i va posar sobre el paper el seu pensament. Va ser, però, només durant uns dies. Els més difícils per ell. El llibre inclou no només aquests documents íntegres sinó d'altres de rellevants (des de missatges al mòbil a correspondència personal) que expliquen el motiu d'algunes decisions. S'hi inclou igualment un bloc de fotografies inèdites que deixen testimoni gràfic tant de la seva estada a Palau com, sobretot, de fets rellevants de la seva estada a l'exili. Les que publicuem avui, la majoria de Jami Matamala, en són una mostra. ■

Des de Suïssa, on era de viatge, l'octubre del 2018 el president va intervenir per telèfon en un acte que es feia a Lledoners en suport dels presos. Hi havia molts problemes de cobertura.

L'APUNT

Ha prevaricat el Tribunal Suprem?

Mayte Piulachs

Després de la garrotada democràtica del Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE) al Tribunal Suprem –per no haver garantit els drets polítics de l'exvicepresident en no permetre-li sortir de la presó per assumir l'acta d'europarlamentari adduint risc de fugida–, ara tothom espera sense gaire confiança com aplicarà Manuel Marchena aquesta estirada d'orelles. Alguns juris-

tes s'entesten a dir que, com que Junqueras, i també Puigdemont i Comín, ja estaven processats quan van obtenir l'acta, el Suprem no ha de demanar el suplicatori a la cambra, com sí li ordena el TJUE. I la doctrina Junqueras és tan clara que l'argument que com que la sentència espanyola és ferma no l'afecta res, fa tuf prevaricador en no haver esperat la resposta del TJUE.

La detenció de Puigdemont a Alemanya, el mes de març del 2018, va commocionar el país. La foto, inèdita, correspon al moment en què la policia alemanya fa senyals al conductor del vehicle on viatjava el president perquè abandonés l'autopista i s'aturés en una àrea de servei.

Un mes després d'arribar a Bèlgica, el president Puigdemont –amb ulleres de sol i gorra per passar desapercbut– es presenta voluntàriament (ell i la resta de consellers que són al país) a la policia belga per respondre a l'euroordre del jutge Llarena. A la foto, envoltat de col·laboradors i advocats.

El missatge de Cap d'Any del 2018 el va enregistrar a Saint-Nicolas, prop d'Anvers. La fusta de planxar i el cistell que aguanta la càmera, i un col·laborador aguantant un focus amb la mà, deixen constància de les condicions en què el president ha hagut de treballar des de l'exili per donar una imatge de normalitat.

Del 05.12.19 al 05.01.20

Fira de Nadal

PORT VELL Pl. del Portal de la Pau
Davant del monument de Colom

Port Vell
Port de Barcelona

Col·labora: MORITZ BARCELONA

689703 / 2185600

Avançament editorial

Dimecres, 11 de gener de 2017

L'avançament editorial correspon a la **trobada secreta** que els presidents **Carles Puigdemont i Mariano Rajoy** van mantenir a La Moncloa, a petició d'aquest darrer, l'11 de gener de 2017. Feia pocs mesos que el referèndum de l'1-O estava convocat i els estira-i-arronses entre governs eren una constant, i les posicions de l'un i de l'altre van quedar ben clares en les dues hores de conversa que van mantenir. No seria ni la primera ni la darrera ocasió en què els dos presidents es veurien. La trobada transcendiria dies més tard.

Avui és el dia que es veurà en secret amb Mariano Rajoy. Hi ha molt poca gent que estigui al cas de la trobada, i fa dies que a banda i banda els preparatius es fan molt discretament. A part de Neus Munté, Artur Mas i Oriol Junqueras, que ho sap des d'ahir, a Palau no ho sap ningú més. Només el director de l'Oficina del President, Josep Rius, que l'acompanyarà en el viatge i s'ha fet càrrec dels preparatius, i una petita dotació d'escortes que fa dos dies van ser alertats del "servei especial" d'avui i de la necessitat de la més absoluta discreció. La resta de membres de l'equip del president, des dels serveis de premsa fins a protocol o secretaria, no en saben res. Al'agenda del president avui hi ha anotat que té "assumptes personals".

Està previst que arribi a dos quarts de tres de la tarda a La Moncloa per dinar amb Rajoy. S'han pres totes les precaucions perquè el president no sigui vist en cap moment. És per això que el viatge s'ha de fer en cotxe i no en AVE. No hi anirà amb cap dels cotxes oficials, i la càpsula de protecció dels Mossos serà molt més discreta del que és habitual. Evidentment, la comitiva no s'aturarà en cap moment del trajecte. Això vol dir no baixar del cotxe. "Si ens aturem en una àrea de servei o a qualsevol lloc, segur que hi haurà algú que et reconeixerà, i no podem córrer cap risc", li ha dit Rius.

A dos quarts de nou en punt del matí, del Palau surt un Ford Mondeo de color negre amb els vidres del darrere tintats. Al davant hi van dos escortes; i, al darrere, el president i Josep Rius. Els segueix un segon cotxe, un altre Ford Mondeo, en aquest cas de color xampany, amb dos escortes més. Un quilòmetre més enrere, hi ha encara un tercer cotxe camuflat amb dos agents dels Mossos.

Quan els agents confirmen que 'Platí ja és a lloc' (Platí és el nom en clau del president), la comitiva s'ha posat en marxa.

Arribaran a Madrid quan faltin deu minuts per dos quarts de tres de la tarda. Han optat per reduir la velocitat en els darrers dos-cents quilòmetres. Hi ha menys trànsit del previst i arribaven massa aviat.

Entren al complex de La Moncloa a dos quarts en punt, l'hora convinguda. La Moncloa consta de vint hectàrees repartides en tretze edificis en els quals hi treballen més de 2.500 persones. La comitiva presidencial s'ha acreditat a l'entrada del recinte. A la porta de l'edifici on

mantindran la trobada els espera Jorge Moragas, el cap del gabinet de la presidència del govern espanyol.

Mentre Moragas els acompanya cap a la sala Tàpies, comenten les vacances de Nadal i l'entrada del nou any i admiren alguns dels quadres que hi ha a les sales i als passadissos.

Mentre fan una encaixada de mans, el president li comenta com està. "Tengo mal cuerpo" confessa, i és que avui no acaba d'estar fi. Li ronda un refredat, diu.

Es tracten de tu des del primer minut. Dinaran sols, al menjador principal de La Moncloa. Moragas i Rius s'entaularan al pis de sota. Això sí, el menú serà el mateix per a tots: de primer una mena d'amanida amb carxofes i espàrrecs, i de segon filet amb foie. De postres, un gelat de mandarina i, al cap d'una estona, perquè la conversa s'allargarà, unes trufes que acompanyaran el cafè. "Esto está hecho aquí, en la casa", li remarcarà el cambrer.

Després d'una estona de conversa més intrascendent, en què Rajoy li tornarà a explicar que té parents llu-

I, després del preàmbul, Rajoy es deixa anar: "«Del referèndum, sepas que no vamos ni a hablar. Ni a hablar. Y que lo vamos a impedir»"

nyans a Catalunya (l'altra vegada ja l'hi havia explicat), parlen de la política internacional. Els dos líders es passen una bona estona comentant la situació política nord-americana i, sobretot, la francesa. En altres ocasions fins i tot havia dit que transmetia un cert desinterès per segons quines qüestions; avui se sorprèn del grau de coneixement que té el president espanyol. Continua considerant que el seu interlocutor parla amb un to displicent, però troba que és innegable que està molt informat.

Ja han acabat el segon plat i el tema català encara no ha aparegut a la conversa. S'ha fixat que Rajoy ha deixat sobre la taula una carpeta i de tant en tant ell es pregunta què hi deu portar. Rajoy no l'obrirà en cap moment.

Finalment, quan ja els estan servint les postres, Rajoy es llança:

—Vamos al asunto, si te parece: Mira, yo te quería de-

cir unas cosas, para quedarme más tranquilo; te las quería decir personalmente, por eso te llamé.

I, després d'aquest preàmbul, li deixa anar:

—Del referèndum, sepas que no vamos ni a hablar. Ni a hablar. Y que lo vamos a impedir.

Rajoy li explica que no hi ha cap marge de maniobra, cap, i li insisteix que l'Estat impedirà la celebració del referèndum. No passarà com el 9-N, li assegura. Li confessa que està molt dolgut:

—Me pusieron dos querellas por dejación de funciones, por no haber hecho nada; esta vez no va a ocurrir.

Les hi va posar el partit d'ultradreta Vox, que va arribar a demanar una pena d'inhabilitació per a Mariano Rajoy acollint-se a l'article 408 del Codi Penal: "La autoridad o funcionario que, faltando a la obligación de su cargo, dejare intencionadamente de promover la persecución de delitos de que tenga noticia o de sus responsables, incurrirá en la pena de inhabilitación especial para empleo o cargo público por tiempo de seis meses a dos años", diu textualment aquest article.

A Rajoy li va dordre acabar sent acusat d'aquest delicte, encara que el Tribunal Suprem decidís més tard arxivar la causa.

—Esto no va a volver a suceder; me dolió mucho—insteix.

Li repeteix un cop i un altre que no hi ha esclatxa possible. "Per un alt funcionari de carrera com és Rajoy, que l'acusin de deixadesa de funcions deu ser molt greu", pensa mentre de moment el deixa parlar.

—No lo veo, el referèndum. No me lo creo. No lo veo—li repeteix unes quantes vegades. No el veu ni factible, ni possible, ni entra dins del seu imaginari—. No me lo creo.

El somriure.

La primera trobada entre el president Puigdemont i el president Rajoy va ser un any abans, el 20 d'abril del 2016, també a La Moncloa. És el dia en què Puigdemont li entrega a Rajoy una llista de reivindicacions que comencen per la del dret de Catalunya a decidir el seu futur. La trobada, com s'explicarà també en el llibre, no va anar bé. Rajoy va negar qualsevol possibilitat a Catalunya de fer un referèndum (en aquells moments no estava ni convocat) i li va dir a Puigdemont: "Bueno, ¿y que vais a hacer?" El president català li va ser clar: "Ir hasta el final." De la trobada, pública i oficial, en va transcendir aquesta foto, dels dos presidents somrients, en acabar la reunió. En realitat, el somriure i el senyal que fa Puigdemont és perquè d'entre el núvol de fotògrafs ha reconegut el de La Vanguardia, Dani Duch, que anys enrere havia treballat amb ell al diari El Punt, a Girona, i li passa pel cap una anècdota divertida d'anys enrere. Per això l'assenyala i somriu, no pas perquè la trobada hagi anat bé, que és el que molts interpretaran en veure la imatge

■ ACN

"És com si a mi em diguessin ara de cop que la Terra és plana; no m'ho podria creure, em semblaria impossible. A Rajoy li passa això, amb el referèndum. No se'l creu. No li cap al cap", pensa el president.

—En primer lugar, no lo veo. Y en segundo lugar, si lo hacéis, lo vamos a impedir. Y quiero que lo sepas. Me quedo más tranquilo si lo sabes por mí directamente —continua.

Diu que aquest cop el govern espanyol no actuarà amb subterfugis ni amb maniobres estranyes:

—Quiero que sepas que no sobreactuaremos, pero que seremos muy claros. No sobreactuaré, no haremos declaraciones para provocaros, pero sepas que no lo permitiremos —l'adverteix una altra vegada.

I després d'aquesta afirmació tan taxativa, amb un to amable li assegura que està a la seva disposició per a qualsevol cosa. Qualsevol cosa que no sigui, és clar, el referèndum.

—Estoy a tu disposición. Quiero que sepas que, si necesitas algo, me llamas. Estáis haciendo cosas ilegales, estáis tomando unos acuerdos que son ilegales...

És evident que el president Rajoy té ganes de deixar anar tot el discurs que portava al pap, perquè a continuació passa a comentar la situació política a Catalunya i a carregar una bona estona contra la CUP:

—Van a destruirlo todo; no sé qué hacéis pactando con ellos...

Se l'ha escoltat durant gairebé mitja hora. Però ara li toca a ell:

—No habéis tenido nada de mano izquierda. No lo habéis hecho bien.

I a continuació repassa la judicialització de la vida política catalana, començant pels processats pel 9-N fins al cas del regidor de la CUP Joan Coma.

—Esto es la justicia, ya sabes que nosotros no... —l'interromp Rajoy.

—Pero la Fiscalía de Cataluña había decidido unánimemente archivar el caso porque no había causa, y es el fiscal general del Estado quien ordena abrirlo de nuevo. No me negarás que el papel del fiscal general y el de la abogacía del Estado no tienen un componente político...

En un primer moment Rajoy vacil·la:

—Bueno... no sé si... eso es que... —baltueja; fins que ho nega rotundament brandant la separació de poders de l'Estat.

Puigdemont hi afegeix també l'exemple dels processos judicials oberts per la crema de fotos del rei. El Departament d'Interior ha rebut fa pocs dies l'ordre d'identificar els diputats de la CUP que van cremar fotos del rei al Parlament en suport al regidor Joan Coma.

—Bueno... esto ya sabes que nosotros no..., repeteix Rajoy.

—No tenéis nada de mano izquierda, nada. Si continúa así —li vaticina—, en Cataluña quemarán fotos del rey incluso las abuelas. ¿Qué haréis, el día que se organice una quema popular de fotos?

Rajoy se l'escolta atentament, però sense immutar-se. És evident que el president espanyol no ha vingut a negociar res. Avui s'ha reunit simplement per dir-li el que ja li ha dit, i no pensa sortir d'aquí. No entra ni a discutir ni a argumentar les seves opinions. Les hi deixa anar i ja està. Volia comunicar-li el que li ha comunicat i prou. Cada cop que ell li planteja un argument, la resposta de Rajoy és la mateixa:

—Bueno, esto que dices... Yo no lo veo, no lo veo.

—¿Compartimos, presidente, que la situación política y las relaciones entre Cataluña y España no funcionan? —li pregunta directament—. Yo quisiera saber si compartimos el diagnóstico de que las relaciones entre Cataluña y España no funcionan.

Rajoy assenteix amb el cap i li reconeix que sí, que, efectivament, hi ha un problema. Puigdemont s'agafa a això i li diu:

—Nosotros hemos intentado resolverlo, este problema. Antes de llegar al punto en el que estamos ahora propusimos un estatuto, un pacto fiscal... Pero no ha funcionado nada. En Cataluña hay un malestar creciente y una gran insatisfacción, y estos últimos años ha cristalizado una alternativa, que es la independencia.

En aquest punt recorda a Rajoy que en la seva presa de possessió com a president espanyol, ell mateix va dir que la situació de Catalunya era "el desafío más grave" que tenia plantejat l'Estat en aquell moment.

—Ante esta situación —insisteix—, si reconocéis que hay un problema tan grande, lo que yo quisiera saber es qué plantea el Estado para resolverlo.

Rajoy és contundent:

—Yo no tengo por qué proponer nada.

—No te pido que propongas nada, te pregunto qué solución tenéis, para resolver un problema que también es vuestro.

—Es que la situación es la que es. Y yo no tengo por qué sacarme nada de la chistera —insisteix el president espanyol.

—No se trata de inventarse nada. Hay quien ha hablado públicamente de una reforma de la Constitución y hay otras propuestas. ¿Tú qué crees? —li insisteix.

—¿Una reforma... pero para qué? Es que yo esto no lo veo, no lo veo.

—¿Entonces no hay ninguna solución? Ante un problema que los dos compartimos que está ahí, y que nosotros proponemos resolver a través de la independencia, ¿qué proponéis vosotros? ¿Continuar como estamos ahora?

—Sí, sí. Es que yo he venido para gobernar... No para otras cosas... Hay lo que hay. Se pueden mejorar cosas, claro, pero nada más.

Intueix que aquest "millorar coses" deu tenir alguna cosa a veure amb la carpeta que Rajoy ha posat sobre la taula. Però no hi vol entrar, en aquest terreny.

—No estamos hablando de si tendremos más dinero para becas, de si haréis una inversión o no... ya no va de esto.

Es posa per un moment al lloc de Rajoy. "Aquest home està atrapat. No pot fer cap moviment ni que volgués", pensa. I li diu: "Ya sé que no vas a autorizarnos el referéndum; y que además no puedes. Pero alguna cosa habrá que hacer, no?" "Entre autoritzar un referèndum i impedir-lo —pensa el president— hi deu haver algun camí del mig."

Però no.

"No lo veo, no lo veo", continua insistint Rajoy.

En un moment de la conversa, amable en les formes però dura en el fons, surt la conferència de presidents "autonòmics" que s'ha de celebrar d'aquí a pocs dies. Rajoy li pregunta:

—¿Entonces no vendrás, definitivamente?

—Estaría dispuesto a venir y a escuchar todas las críticas que me hicierais y, si fuera necesario, a aguantar el chaparrón. Pero vosotros deberíais hacer el gesto de incluir el tema en el orden del día. ¿No decís que queréis diálogo? Pues ponédlo en el orden del día.

Rajoy li proposa que del cas català se'n parli a l'apartat de precís i preguntes de la reunió.

—Allí puedes hablar de lo que quieras.

Ell li insisteix que no és el mateix parlar-ne al final de la reunió que fer-ho constar com un punt de l'ordre del dia. "No volen reconèixer en cap moment la singularitat de Catalunya. Ni aigua."

Fa estona que donen voltes a la situació i les posicions són inamovibles. Rajoy li admet que hi ha un problema, però no proposa cap solució ni transmet cap intenció de fer-hi res. Tot i això, en un moment de la conversa, li reconeix que ha estat parlant amb certes persones de Catalunya per fer-se'n la seva pròpia radiografia. Pensa que

Avançament editorial

aquest comentari de Rajoy concorda amb el que li va dir Junqueras fa pocs dies: "Sembla que Rajoy està trucant a alguna gent, als empresaris del Pont Aeri..."

És pràcticament un quart de cinc de la tarda. No ha tastat les trufes: no fan gens de bona pinta. Ha rebut el missatge clar i contundent que li volia fer arribar Rajoy. No sembla que tinguin gaire més a dir-se. Els dos mandarins pacten abans de marxar què han de fer a partir d'ara, ja que han anunciat que un dia o altre es veurien públicament.

Acorden que la trobada d'avui es mantindrà en secret, i que públicament es trobaran d'aquí a uns dies, passada la conferència de presidents.

—Pero claro, si nos vemos justo después de la conferencia, habrá quien interprete que he cedido a este trato bilateral, y a mí no me conviene. Tendremos que dejar pasar unos días —fa Rajoy.

—¿Y por qué no vienes a Catalunya? —li proposa, buscant en el fons la foto de Rajoy entrant al Palau de la Generalitat.

"Per a nosaltres seria una imatge boníssima, un president del govern espanyol entrant a Palau per analitzar el problema de relacions que tenim", es diu a ell mateix.

—Ya lo había pensado —li respon Rajoy—, pero si he de venir a Cataluña, cuando los dos sabemos que no tenemos nada de qué hablar, también es un poco incómodo. Yo, haciendo una rueda de prensa en Cataluña para decir que no nos hemos puesto de acuerdo en nada... me parece raro.

Li dona la raó i queden que els gabinets de comunicació ja es posaran d'acord per trobar data i lloc sabent el que pensen tots dos.

Abans de marxar, li explica que demà té una entrevista a Catalunya Ràdio i que, si l'hi pregunten, dirà que encara no s'han vist però que ho faran en les properes setmanes. A Rajoy li sembla bé i es compromet també a

mantenir en secret aquesta trobada i a fer el mateix relat públicament si l'hi pregunten. Abans de marxar, el president espanyol li insisteix que, malgrat la situació, està a la seva disposició per a qualsevol cosa o qualsevol urgència.

—Llámame cuando quieras.

Són dos quarts de cinc de la tarda. La trobada ha durat dues hores.

La comitiva surt de La Moncloa en direcció a Barcelona, altre cop amb la idea de no fer cap parada enlloc.

Un cop al cotxe, Rius li explica que Moragas, amb qui ha estat parlant en català tota l'estona que han estat sols dinant, li ha deixat anar frases del tipus "la unitat d'Espa-

"La clau serà la gent", es diu (...). "¿Però i si no és res més que una estratègia per espantar-me?" Amb tot, no ho creu. "Ell sap que jo no faré marxa enrere"

nya és un bloc de ciment" i que, indirectament, li ha preguntat sobre la relació Puigdemont-Junqueras. Li ha parlat del "perímetre constitucional" per fer-li entendre que no hi ha marge de maniobra i, en un moment de la conversa, li ha mostrat sense deixar-l'hi llegir un paper que tenia a la butxaca. Era una llista de tot el que La Moncloa preveu que pot passar, en l'àmbit judicial, contra el Parlament, contra el govern i contra els càrrecs electes. "Ho tenim tot analitzat", li ha dit tot mostrant dos folis plens d'anotacions i de fragments subratllats amb diferents colors. "Tu ets català i saps el que està passant", li ha retret Rius a Moragas en un moment del dinar. La resposta de Moragas ha estat aclaridora: "Bé... sí... però ara és molt difícil fer res; temps enrere PP i PSOE teníem un espai on

en determinades circumstàncies podíem parlar de qüestions d'estat, però ara no hi és... El paper de José Enrique Serrano, del PSOE, anava molt bé... però ara aquest espai no existeix." Serrano va ser director del gabinet de l'ex-president socialista José Luis Rodríguez Zapatero, i també del de Felipe González. "Ara aquest espai entre PP i PSOE no hi és", li ha insistit.

"Tant PP com PSOE saben que hi ha un problema descomunal sobre la taula i no hi pensen fer res", conclou Puigdemont, que es passa gran part del viatge de tornada reflexionant sobre la conversa amb Rajoy. Ara ja sap quina és la posició del president espanyol. Sense cap fissura ni dubte. "Ells no faran cap moviment, però per la via judicial faran tots els moviments que els convinguin."

"La clau serà la gent", es diu (...). "¿Però i si l'immobilitisme de Rajoy no és res més que una estratègia per espantar-me?", arriba a pensar. Amb tot, no ho creu. "Ell sap que jo no faré marxa enrere."

Cap a quarts de deu de la nit la comitiva, després de cinc hores de cotxe, entra a Catalunya. Estan cansats i tenen necessitat d'aturar-se per estirar les cames i per a alguna cosa més.

—¿No podem parar a cap àrea de servei?

—Ara no. Aturem-nos quan hàgim entrat a Catalunya, diu Rius.

Finalment faran una aturada en una àrea de descans poc abans de Tarragona. És negra nit i no hi ha ningú. Una estirada de cames, un alleujament ràpid i altre cop al cotxe.

Arriba a Palau prop de la mitjanit. Demà a primera hora ha d'estar llevat. Cansat, s'adorm tan profundament que l'endemà no sent l'alarma del mòbil. Tres quarts abans d'entrar en directe a Catalunya Ràdio, encara és al llit. Volia aixecar-se amb temps per preparar-s'ho millor, però arribarà a just.

